

СЪВЪРШЕНСТВОТО НА ПЕСЕНТА

Такива концерти-събития приобщават и извисяват, като рат хората да повярват в съвършенството. Всичко това беше изписано по лицата на публиката, съприживяла концертта на Софийския камерен хор „Любомир Пипков“ при ПДК „Г. Димитров“ (диригент Васил Арнаулов, асистент-диригент — Ирина Щиглич, хормайстори — Татяна Симеонова и Теодора Павлович) на 26 март, в залата на Партиенния дом. С тази великолепно озаглавена от ръководството на ансамбъла „УТРИННА СЕРЕНАДА“ международният фестивал „Мартенски музикални дни“ прибави в колекцията си от неповторими празници още един.

Според кратката творческа биография хорът е самодееен. Струва ми се обаче, че за българското хорово изкуство, за някак състави и особено за хор „Любомир Пипков“ това определение е просто синоним на огромна степен на отговорност, на всеотдайност, на вътрешна ангажираност, които издигат резултатите от труда на изключително високо равнище. При това с много скромност и неограничена радост от върнатата реакция на публиката. Така поне стоят нещата с хор „Любомир Пипков“, още като се започне от програмата, включваща 22 песни — образци на европейската музика от XVI век до наши дни. Проф. Арнаулов често казва, че една програма се прави, за да се слуша, а не да се чете. Впрочем темата за драматургията на концерта е неизчерпаема, както и темата за тайните на стиловете в музиката, но всяка срещата с ръководителите от Васил Арнау-

лов състави е нагледен урок по висша драматургия и стил.

Утринната серенада започва с песента „Добре дошли, скъпи гости“ от Видман. Още първите тактове ни покориха с изящни те линии, великолепия ансамбъл, динамичната амплитуда. Всяка следваща песен разширяваше палитрата от тембри, прибавяше нови шрихи — от брилянтно стагато до невероятна кантиленност, динамика — от пианисимо до фортисимо.

От усещането за неземна звучност (Пуленк — „Аве Мария“) в следващата песен (Рубин — „Пролет, защо дойде“) хорът създаде почти зрима представа за оркестров съпровод; като че вятър повя, потоци бликнаха, прелетяха птици, дочухме дълбокия глас на пробуждащата се земя. Във „Вечерна песен“ на Кодай прозвуча орган, а „Ситен дъжд вали“ на Л. Денев и „Святата“ на Димитър Ненов бяха поднесени с такова трембово единство, такава изравнена, прецизна звучност и мекота, че дори забравените в класическата хармония паралелни октави като че ли бяха адресирани специално към хора.

Може да се завидва на хористите за особения контакт и магнетизма, които излъчва Васил Арнаулов, и на които те се подчиняват безпрекословно, защото това е магията на музиката.

А тя — магията, продължи във втората част на концерта, за да разкрие още качества на хора — бърза смяна на динамиките, съвършени унисони, светъл ефирен звук и поразително многогласие, свежест и

редуване на различни шрихи, дълбоко изживяни и чудесно нюансирани настроения... Следващата песен от програмата — „Нани ми, нани, Дамянчо“ от Любомир Пипков, със солистка Биолета Кръстева, накара публиката за пореден път да заата дъх, да бъде завладяна от възлешеството на звуците.

На бис хорът изпълни „От всички изкуства най-важна е музиката“ от Леринкс. Едва ли би могло да се желае по-хубав, не символичен, а естествен за вършек на концерта!

Боя се, че пропускам много и важни неща, между които и факта, че съставът музичира свободно и точно на всички европейски езици, че тези крехки, изящни момичета пеят от най-фина, прозрачна динамика до пълтна, внушителна мощ на звука; че имат великолепно сценично поведение, мигновена реакция за всеки жест на диригента, излъчването, същестото от музиката, топлинни усмивки...

Не е случайно твърдението, че човешкият глас е най-съвършеният инструмент. Хор „Любомир Пипков“ се представи не като един, а като много единни инструменти — настроения, верни, богати. Само хористките и техните ръководители знаят колко труд е нужен, за да се постигне това. И колко много качества са необходими, за да вдъхнат на слушателите усещането, че всичко, което правят, е леко и просто.

Ще помоля читателите да ме извинят за всичките силни думи. По-силни не можах да намеря. По-силна е музиката. И съвършеното изкуство на хор „Любомир Пипков“.

Васка ШЕИТАНОВА